

ündus korda saata. Aga magaja homikul nimase peaga ülesärkas nägi ta ehmataates, et päärv juba noores lõunes oli. Ta süda oli hirmjas waewas, ilma et aru oleks saanud, mis pärast. Ta hündis ja ottis Jumliat, teda ei olnud lusagi. Silmapilgul tahmis ta riided ümber ja ruttas mere ääre, kuhu eile laew oli jäannud. Aga mis see on? Kui ta sadama ja laeva ligemale saab, nääb ta just laeva kohal, mere kallal üht imeliku risti moodi posti, mis ta eile mitte ei olnud näinud. Tuskjuwa südamega ruttab ta ligemale. Ja mis ta nääb? Kes jõub seda ehmatus ja südame walu ülegräakida, mis orjadepidaja hingest, kui tuline oda läbi läis! Ta karjatas lord valjuste ja kallus minestand mere liiva sisje otseti maha. Mis teda siis nii hirmaste ehmataas? — Kuri ja salasik jaarevalitseja oli selle vihaga, et Jumliat osta ei saanud, teda just sadama tee-ääre liiwase mere kallale laastnud risti puua. Ja just, kui ta armas peremees sinna joudis ja silmad üles ta poole lõi, lus ta lätest ja jalgest naeldega läbi töödud verise ristipuu fulges rippus, waatas suria veel lord alla oma peremehe peale — ja heitis hinge. — Mina ei tea, kui laua orjadepidaja seal risti all toledal paigal minestand maas oli, aga kui ta ülesärkas, läts ta hirmja südame waluga laeva

peale, lastis omad laevamerehed Jumlia surnuks ha risti pealt maha wötta ja laeva peale landa. Et ta toleda jaarevalitseja wüe vastu midagi ei wöinud, läts ta loju tagasi, lus ta Jumlia lastis maha malla. Etuotsani aga waewas seda südametunnitlus, et tema joowastuse jüü läbi waene tutarlaps hirmja surma ohwrits oli saanud. Sest oleks ta targem olnud, siis ehk oleks ta sest surjast nõunust aru saanud ja seda veel keelda wöinud.

Jah, mis kõit liiajoonise läbi ei ole sundind ja veel ei sünni? — Aga kes hoolib fest?!! —

Jõusu õhtus.

Üks mõistulõne.

Kangel wöeral maal, leoset palju metsja, jöewe talbal seisis üls suur jahilos, mis suurtest raintud liwidest oli ehitatud, hülgawa väik satuksiga, mis „jahilosiks“ kutsuti. Lõssis ei elanud muul ajal kegi, kuid lord ehk laks aastas, tulsi päris härra triest loossist hulgaga mõisonilude nende prouade ja teenendritega sinna mõneks pääwaks jahti pidama ja prassima. Wana saadan ise oli seal maja kaitseja, teda seal härra ja proua wöerastega ees, teenendrid